

147.

(Melodien variant af föregående. Stataren Nils Andersson Falk i Botilsätters församl. i Värmland har diktat visan.)

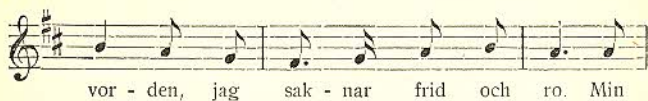
Långsamt.

1. Likt duf - van, som har mi - stat sin

ma - ka och sitt bo, Så är jag en - sam

vor - den, jag sak - nar frid och ro. Min

ung - döms - tid har svun - nit, så sor - ge - full och

mörk, Jag haf - ver en - sam van - drat i

den - na jäm - mer - örk.

2. I oskulds första morgon jag snart med sorg förnam,
Att hamn var ej att finna för mig i moders famn;
Jag ut i världen måste att söka själf mitt bröd
Och därför har jag lidit båd' frost och hungersnöd.
3. Hos andra får jag tjäna med flitig hand mitt bröd,
Men tackar gud för hälsan, jag lir nu ingen nöd.
Arbetsamheten skänker oss frid och tanke söt,
När kval och vemod trycker och all vår tröst är död.
4. Lik vattnet omkring stenen jag nu får vanka om,
Och sorg förföljde glädjen, hvar jag i världen kom.
Med tårefulla ögon jag vandrat många fjät,
Hvad jag i världen kämpat, vår härre vet nog det.
5. Nu skall jag dock ej klaga, men vara vid godt mod
Och söka gud behaga, som alltid mild och god
Har följt mig, arme yngling, och städse fört mig så,
Att jag, fast arm och fattig, dock kan med äran gå.
6. Jag därför glad kan vara, ta sorgen som en lek,
Fastän min flicka skänkte en bäger, full af svek;
Men jag vill mer ej sörja, för den är allt tömd ut.
Farväl, du falska tärna, sök nåd hos gud till slut!
7. Kanhända mången tycker min visa ringa värd:
Jag är af fattig härkomst, jag blef för lite lärd,
Men hade lust att sjunga en liten sorgesång,
Då tankarne mig tungat och tiden föll mig lång.

AUGUST BONDESONS

VISBOK

FOLKETS VISOR

SÅDANA DE LEFVA OCH SJUNGAS
ÄNNU I VÅR TID

FÖRSTA BANDET

STOCKHÖLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

SVENSKT VISARKIVS
BIBLIOTEK

25969